

fel a lelkipásztorokra vonatkozó feladatokat és kötelességeket, amelyek közül a legfontosabb Krisztus evangéliumának tanítása és a sákramentumok helyes kiszolgáltatása. A Romániai Evangélikus-Lutheránus Egyház részéről Kajcsa László lelkipásztor foglalta össze az Isten szolgálaira vonatkozó kötelességeket. A végzős hallgatók arra tettek fogadalmat, hogy Isten ígéje, valamint a hitvallások szerint elkötelezik magukat az egyházi szolgálatra, a református és evangélikus egyház képviselői pedig hivatalosan átvették a segédlelkészi szolgálatra felkészített végzősöket.

A végzősök nevében Márton István mondott búcsúbeszédet, összefoglalva a tanulmányi évek emlékeit, kedves, de olykor nehéz pillanatait.

Mi, ifjabb teológusok minden ilyen alkalommal közelebb kerülünk ahhoz, hogy néhány év elteltével félkörben ott állunk majd professzoraink asztala előtt, ahol ma ballagó társaink is álltak. Mi vagyunk azok, akik maradunk, hogy az Alma Mater falain belül, tanulmányaink során erősödjünk elhívásunkban, és átértékeljük a szolgálatra való készülődésünket.

**Nagy Eszter és Bíró Beatrix
elsőéves hallgatók**

Búcsúbeszéd

Főtisztelű Püspök Urak, Nagytisztelű Egyházi Képviselők, Mélyen Tisztelt Tanári Kar, Kedves Vendégeink, Kedves Diáktársak!

Mielőtt portásaink tágra kinyitnák előttünk az intézet főbejáratának ajtaját, mi pedig végzős hallgatókként egy másik valóságba lépniünk ki a Protestáns Teológiai Intézet falai közül, szeretnénk röviden visszatekinteni az elmúlt hat tanulmányi évre.

Miután felvételt nyertünk a teológiára, valóságosan részesei lettünk mindannak, amit az intézet nyújtani kívánt nekünk. Mint jó vendéglátó, a Kolozsvári

A búcsúbeszédet mondó Márton István

Protestáns Teológiai Intézet megterítette előttünk gazdag és bőséges svédasztalt, s ahogy ilyenkor szokás, elindultunk felfedezni a kínálatot.

Voltak nagyon nehezen emészthető fogások, mert hát lenyelni azt, hogy két, három vagy éppen öt diákkal kell megosztani a bentlakási lakóteret, amelyből a felsőbb évesek már átszállították a maguk szobájába a jobb minőségű bútordarabokat, nem volt a feltétlenül jó kezdet jele. Emellett senki sem szólt arról, hogy énközpontú személyiségünket és a sok esetben nagyon naiv hitrendszerünket, a tévhiteket és elképzeléseket otthon kel-

lett volna felejtetni, s hogy itt más alapanyagok szolgálnak majd tápláltságunkra: sóval és világossággal fűszerezik majd életünket.

Azt sem volt könnyű feldolgozni, hogy elsőévesekként nekünk volt a legtöbb óránk és feladatunk. Folyamatos versenyt futottunk: a reggeli kolompolás után préces, préces után az ismeretlen betűk és fogalmak világa következett, görög és héber óra után elmaradt az ebéd..., és közben készülni kellett a következő napra, de a retorikai kompetenciákon is dolgozni kellett. Volt időnk közben bevasárolni a Sora üzletből – a felsőbb éveseknek.

Inkább rövidebb, mint hosszabb ideig kerestük Kolozsvár kincseit, hiszen az egyháztörténet órán nem mindent tudtunk leírni, amit évfolyamfelelős tanárunk, dr. Kolumbán Vilmos József diktált, s így kénytelenek voltunk este a hiányzó bekezdéseket, néha oldalakat pótolni. Nehezen és fáradtan elértünk az imaközösségi alkalomra, és már lélekben készültünk is az első vizsgaidőszakra. Olyan rohanás volt ez az elénk feltornyosult feladatok ellátása érdekében, mint Achilleusz és a teknősbéka versenyfutása: mindig megtettünk egy bizonyos távot, de úgy éreztük, sohasem érünk a célba.

Azonban senki se gondolja, hogy nem voltak örömeink. A híres Leibniz-előadás és az akadémiai istentiszteletek előtt végighallgatott *István a király* rock-opera, a könyvtárban átvirrasztott éjszakák, a sikeres licenciátusi vizsga, a számos áldott legáció élmény, az inkluzív hermeneutika, amely megtanított arra, hogy a mű olvasója és szemlélője nélkül nincs műértelmezés, „a liturgia te magad vagy!” mottó, s még a budapesti missziós képzés alatt megírt homiletikai reflexiók is, valamint annak a felismerése, hogy lelkigondozóként saját személyünk a lefontosabb kompetenciánk, mind-mind arra tanítottak meg minket, hogy a teológia értünk és miattunk terítette meg a tudomány és a gyakorlat asztalát.

Számtalan egyénileg és közösen megélt élmény, a különböző egyetemi rendezvények, a mindennapok feladatai, nehézségei, gyakran megélt öröm és bánat, számos siker és kudarc, időnként gondok és nehézségek a tanulásban és az élet más területein, az teológustársakhoz, tanáraitokhoz fűződő viszony, igazi és egész életre szóló barátság, s még számos kibontakozó bizalmas, meghitt vagy remélt kapcsolat, ezek mind-mind itteni életünk természetes velejárói, aktívan átélte, elválaszthatatlan részei voltak, és szorosan idekötöttek bennünket.

Kedves Professzoraink! A teológia svédasztalán lehetőségünk volt mindent megköstolni. Volt, akinek a biblia ízlett a legjobban, másoknak a rendszeres vagy a gyakorlati teológia tárgyköre, megint másoknak az egyháztörténeti kutatás révén feltárt tanulságok épültek be a gondolkodásukba és érzésvilágukba, de valahol, valamelyik tanteremben, folyosón, könyvben, misszióban, studiumon, tanári szobában vagy a hátsó udvaron mindenki kapott közülnk valamit önkéntől, amely arra biztat, hogy ezután is foglalkozzunk, tovább táplálkozzunk a teológia tudományával. Szellemi örökségként visszük magunkkal mindazt, amit itt, itthon tanultunk. Köszönjük, hogy a tanítás mellett neveltek is bennünket – ezáltal lett igazán otthonunk a Kolozsvári Protestáns Teológia Intézete. Isten áldja meg gazdagon életüket!

Kedves Intézeti Alkalmazottak! Az Intézet főbejáratától a konyháig, a könyvtártól az orvosi rendelőig, az első emeleti irodáktól a takarítónők kuckójáig csupa mosolyt és segítőkészséget tapasztaltunk. Köszönjük, hogy folyton érdeklődtek felőlünk, kávéval kínáltak, és bölcs tanácsokkal láttak el. Jelenlétük különösen jó ízet ad az intézetnek!

Kedves Diáktársaink, Tiszteletes Ifjúság! Ismerjétek meg még jobban egymást, és hagyjátok egymást megismerni! Tekintsetek már most szolgatársakként egymásra, Isten munkatársai vagytok és egymásnak testvérei. Nem sokat leszünk már az Intézet négy fala között. De tudjátok, hogy számíthattok ránk, szeretettel szolgálunk nektek véleménnyel, tanáccsal, könyvvel, jegyzettel, baráti beszélgetéssel. Imádkozunk értetek és az erdélyi protestáns lelkipásztorképzésért!

Kedves szülők, kedves rokonok és barátok!

Köszönjük, hogy rábízátok életünket a KPTI vezetésére. Jó helyen voltunk, sokat fejlődtünk, és felnőtté váltunk. Támogatásotok és imáitok nélkül nem sikerült volna. Reméljük, ti is biztosak vagytok abban, hogy mindez nem volt hiábavaló. Köszönjük féltőn szerető Istenünknek, hogy megajándékozott veletek!

Évfolyamtársaknak. Ad hoc. Miután röviden visszapillantottunk a múltba, most már készek vagyunk elindulni a jövő fele. Készen állunk az Anyaszentegyház jövőjének aktív munkásai lenni!

Főtiszteletű Püspök Urak! Isten iránti hálából, újra felerősödött elhívástudattal és a tanulmányaink alatt szert tett kompetenciákkal készek vagyunk Isten titkainak hű sáfáraiként hirdetni a megtartó evangéliumot!

Tisztelettel és alázattal kérem önöket, hogy fogadjanak be minket egyházunk szolgálattelvőinek seregébe!

Márton István végzős hallgató

A végzős évfolyam és felelős tanáruk